

З І С В Я Т О М В А С, Д Р У З І!

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

Молодий комуніст

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Виходить
з 5 грудня 1939 р.

П'ятниця, 1 травня 1981 року

№ 53 (2937).

Ціна
2 коп.

ДОСТРОКОВО!

Широко розгорнувши соціалістичне змагання за дострокове виконання рішень XXVI з'їзду КПРС, завдань першого року одинадцятої п'ятирічки, колективи промислових підприємств міст Кіровограда, Світловодська і Олександрії достроково, 29 квітня 1981 року, виконали план чотирьох місяців по обсягу реалізації промислової продукції. Кіровоградський завод тракторних гідроагрегатів випустив тисячу трансмісій.

Кличуть сурми піонерські

НАПЕРЕДОДНІ ПЕРШОТРАВНЕВОГО СВЯТА В ОБЛАСНОМУ ПАЛАЦІ ПІОНЕРІВ І ШКОЛЯРІВ ВІДБУЛИСЯ ЗБОРИ ПІОНЕРСЬКОГО АКТИВУ.

260 юних ленинців з усіх районів області зібралися, щоб підбити підсумки ударних піонерських справ, зроблених на маршрутах Всесоюзного маршу «Піонери всієї країни справі Леніна вірні». А ще учасники зборів обрали делегатів на VIII Всесоюзний зліт піонерів, який почнеться в Москві 16 травня нинішнього року.

У роботі зборів узяли участь і виступили на ньому секретар обкому ЛКСМ України Л. Дро-тянко, секретар — завідувача відділом учнівської молоді Знаменського міського комсомолу Т. Кравчук, представники піонерських дружин шкіл Кіровоградського, Новоукраїнського, Новомиргородського, Ульяновського, Новоархангельського та інших районів.

Делегатами VIII Всесоюзного зльоту піонерів учасники зборів одногласно обрали Валерія Митрофановича (середня школа № 19 м. Кіровограда), Вікторію Войничович (Олександрівська середня школа № 2), Світлану Тищенко (Новоукраїнська восьмирічка № 2).

...Ми
оптимісти
тому, що
віримо
в силу
праці.
Тому, що
віримо
в свою
країну,
в свій
народ.
Ми
оптимісти
тому, що
віримо
в свою
партію,
знаємо—
шлях,
який вона
вказує,—
єдино
вірний
шлях!

Л. І. БРЕЖНЄВ.

НОРМА ДЛЯ ВСІХ

У перших рядах святкової колони колективу Долинського цукрового заводу йтимуть комсомольці цехів контрольно-вимірювальних приладів та автоматики, сокоочисного й механічного. Вони виборили це право у нелегкому суперництві.

Завершивши першими на заводі минулу п'ятирічку, вони зробили хороший зоділ на нинішню. Активні пошуки резервів підвищення продуктивності праці, боротьба за економію та бережливість допомагають їм і тепер удержувати завоювану позицію правофлангових.

У дні роботи з'їзду спілчані цих трьох цехів на підтримку миролю-

них ініціатив рідної партії вирішили всі зароблені від надпланового випуску продукції гроші перерахувати до Фонду миру. Нині перевиконання змінних норм виробітку стало нормою для всіх комсомольсько-молодіжних колективів цехів.

За два місяці до Фонду миру від передових долинських цукровиків надійшло понад 150 карбованців. До Дня Перемоги вони планують довести цей рахунок до 200 карбованців.

Л. ШЕВЧУК,
секретар комітету
комсомолу цукро-
воду.
м. Долинська.

НЕ ТІЛЬКИ ТРУДОВИЙ ДАРУНОК

У полі стрічатимуть Першотравень молоді буряководи Добровеличківського району. Сказано ж бо: весняний день рік годує.

187 гектарів посіяних буряків має на своєму рахунку комсомольсько-молодіжна ланка В. Фіщенко з колгоспу «Дружба». По півтори — дві норми виконавали щодня члени механізованої Б. Литвинюк, Ю. Мазур, Г. Тишко. Старилися всі. І як результат — ланка вже закінчила сіяння цукристих. У святковий день вони допомогатимуть своїм суперникам.

42 гектари бурякового

поля зобов'язалися засіяти першого і другого травня механізатори комсомольсько-молодіжної ланки колгоспу імені Ульянова.

Сбидва колективи підготували Першотравню не тільки трудові дарунки. Напередодні вони одними з перших серед комсомольсько-молодіжних районів перерахували до Фонду миру по кілька сотень карбованців.

Ю. ГРАДАНОВИЧ,
завідуючий відділом
комсомольських орга-
нізацій райкому
ЛКСМУ.
Добровеличківський район.

КЛУБ «ДИСКО-60»

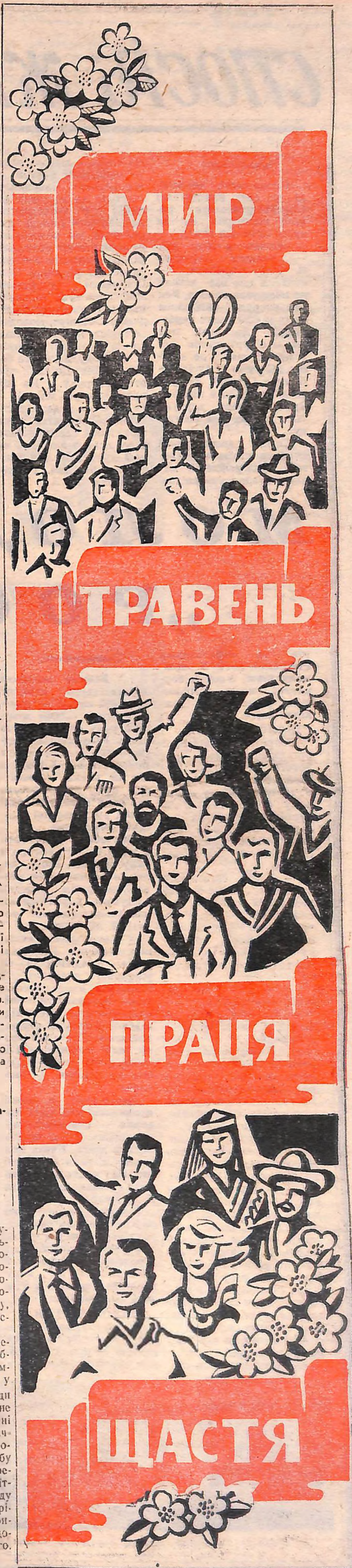
Тепер молодь м. Олександрії і уявити не може дозволити без свого клубу «Диско-60», голова ради якого Василь Тяглий. Створений два роки тому на честь 60-річчя комсомолу, клуб швидко завоював популярність і став тепер просто-таки необхідним для юнаків і дівчат міста. Він задовольняє їхні духовні запити й інтерес до історії музики, сучасних мелодій, поповнює знання і виховує високі естетичні смаки.

Змістовністю відзначається музично-пізнавальні програми клубу про творчість майстра російської пісні Л. Утєсова, американського співака-революціонера Діна Ріда, танцювально-розважальні вечори. Цікаво, що жодна програма в клубі не повторюється більше двох ра-

зів. У цьому велика заслуга завукооператора В. Ільчича, техника по світло-оформленню В. Безпечного, ведучої В. Слеті. Програми мають успіх у молоді міста і сіл району, куди часто виїжджає дискотека.

Підтримуючи почин передових колективів області — зробили свій комсомольський внесок у Фонд миру, члени ради клубу «Диско-60» не тільки розширили музичні програми, підвищили значення місця в них теми боротьби за мир і дружбу між народами, а й перерахували всю свою квітцєву зарплату до Фонду миру. Олександрійці вирішили й надалі не закривати свого рахунку, а щомісяця поповнювати його.

Н. МИКОЛАЄНКО.

СПОСІБ ЖИТТЯ - РАДЯНСЬКИЙ

Слово честі, цій школі у селі Красносілля Олександрівського району позавднів би не один обласний центр.

«Бачите, в чому річ, — пояснює директор В. М. Сирожко, — колгосп для нас ніколи не шкодував коштів. Успіх споруда обійшлася йому в 650 тисяч карбованців. До речі, при школі є гуртожиток готельного типу, де мешкає 26 учнів із сусіднього села Гутині. Живуть вони по двох в кімнаті. Трьох на день харчуються за рахунок колгоспу».

Світла двоповерхова споруда стоїть на території, розграфленій чіткими квадратами квітня-

віз слова з відомої пісні — «молодим кругом у нас дорога». Наприклад, сьогодні на керівних посадах у господарстві здебільшого молоді люди. Такі, як комсомольці завідувачі птахофабрикою Анатолій Бойчук, економіст по праці Ніна Сопільник, учорашній випускник вузу головний інженер колгоспу Володимир Смалюк, молодий комуніст, бригадир ланки по заготівлі кормів А. О. Абдулазізов та багато інших. До речі, про птахофабрику. На ній працюють усі молоді. І їм є чим похвалитися. План виробництва яєць на перший квартал цього року вони виконали на 107 процентів. Ми довіряємо молодим. І віримо в них.

ТВАРИННИЦТВО — УДАРНИЙ ФРОНТ

ОДНА І ВСІ

Молодий депутат Наталя РОГОЖИНА:

— Ми, народні обранці, маємо передусім довести на робочому місці, що десь-я своїх виборців виконаємо чесно, добросовісно. Твоя життєва позиція активна лише тоді, коли від слів переходиш до діла.

— Якщо роботу починаєш без упевненості, — каже Марфа Савченко, — і заклинаєш її так-сяк, чекаючи, коли ж, нарешті, можна йти додому, то краще не братися за справу.

Для неї рекорд — не самоземель. І старастя вона не заради винагороди. Вона прагне зробити все красиво, чесно, совісно. Бачить, що вийшло так, як хотіла, відчуває полегшення.

У колгоспі «Мир» ця молода комуністка, яку на молочнотоварній фермі обрали групкомсоргом, кілька років підряд очолювала загін передовиків. І дуже бідкалась, коли котрася з її подруг відставала.

— Якщо дві-три з нас перекриють завдання навіть удвоє, а решта тупцюватиме на місці, сором для всієї ферми, — каже М. Савченко, коли відчувається спад у надоях молока.

Зраділа, коли депутат районної Ради Наталя Рогожина очолила змагання всіх молодих доярок Гайворонського району.

— Тільки кінець квітня, а ти вже маєш більше 1900 кілограмів від корови, — аналізувала цифри на дошці показників. — Щодня у тебе пудові надой.

Не буде зриву, то навіть у листопаді станеш п'ятишницницею.

— А ти ж як? — цікавить, мовила комсомолка. — У тебе ж на чотири кілограми щоденний надій м'лячий.

— Мої красуні ще не всі отелілись. Скоро надолужу. Тільки б швидше на вилас.

Вони самі вирощували для себе нетелей, щоб потім оновити ними групи корів. Для них неприємна подія, коли десь розсіпає силос чи не пропарено сіно, не заправлено підкормом.

Якось пішла селом чутка, що Марфа і Наталя першими з'являються на ферму і останніми йдуть додому. Групкомсорг заперечує таке твердження.

— Ми приходимо всі разом. Тут, у корівнику, завжди знайдеться робота. Але порядкуємо стійлки, скільки на це часу відведено. Трещать робити те, що вимагає розклад: оне зарів почисть корівнику, а тоді-то нагороду, напій, вижени на прогулянку. Не видоїш її до луття — зробиш зне і собі, і худобині.

Не чекають Марфа і Наталя, поки їм нагадають, щоб склали зоотехнічний мінімум. Самі клячуть колгоспних спеціалістів, аби поглибити свої знання.

Розвеселилось Наталя до Марфи:

— Це б квіточки та вишеньки посадити коло будинку тваринників.

— Та поїхати туди, де буде літній табір, — додає Савченко. — Аби й там оновити нашу базу.

І всі з ними, за ними. За непосидючою Наталею та її молодого наставнича, комуністкою М. Савченко.

С. МИХАЙЛОВ.

с. Червоне Гайворонський район.

МОЛОДИСТЬ „РОСІЇ“

нів та асфальтними стрічками алей. У кожному вікні, з-поміж барвистих штор успіхаються різноцвітні кімнатні квіти...

ДІАЛОГ ПЕРШИЙ

Секретар партійної організації ордену Трудового Червоного Прапора колгоспу «Росія» В. П. Краселюк, у минулому комсомольцький працівник, старався говорити не тільки про сьогоднішнє Красносілля, скільки про завтрашнє.

— У нас багато вже зроблено, але ще більше нам треба зробити, — сказав він, — адже сучасне село — це велике, багатогалузеве підприємство. А воно не може існувати без перспективи.

— І в чому ж полягає ваша перспектива?

— Точніше, в кому. В людях. І, звичайно ж, — у молоді.

Володимир Петровичу, ваше село лежить на трасі, близько до районного центру. Чи молоді односельчани не залишають Красносілля, виїжджаючи з нього?

— Є й такі випадки. Але за останні роки виїзд молоді із села різко скоротився. Скажімо, торік майже половина випускників нашої школи пішла працювати в колгосп. Більше того, тепер до нас приїжджають на мешкання робітники різних професій. Уже цього року Красносілля поповнилося п'ятьма молодими сім'ями, що вирішили оселитися саме в нашому селі.

— І з чим же пов'язана ця міграція?

— А ми взяли за де-

2

Більше половини педагогічного колективу в цій школі — молоді вчителі. Лише минулого року сюди прибуло шість випускників педінституту. І всім їм тут подобається. І ніхто з них не плекає «заповітної» мрії відірватися три роки і гайнути подальше від учительської сілської романтики.

Звичайно, працювати в такій школі приємно. І тому про неї, своїх колег із захопленням розповідав зовсім молодий заступник директора по навчально-виховній роботі М. М. Фацій.

У школі зовсім немає невстигаючих. Половина учнів — відмінники та ударники навчання. З ініціативи вчителів створено експериментальний нульовий клас. Його відвідують майбутні першокласники. Тут є всі умови, щоб прищеплювати майбутнім учням любов до пізнання, до навчання.

Цього року в школі появилася ще одна новинка — кімната яравих знань. Вона щойно почала діяти. Керує нею (знову ж таки молодий педагог) учитель історії та суспільствознавства Л. І. Рука.

З порога десятирічки започатковують свою самостійну дорогу в житті майбутні механізатори і агрономи, інженери і вчителі. Всі ті, кому вершити завтрашній день Красносілля...

ДІАЛОГ ДРУГИЙ

Комсомольський батальон колгоспу «Росія» Василь Чорний шпирком жестом показував

новобудови села, зокрема сучасний комплекс молочнотоварної ферми. Розповідав про свою комсомольню (первинна організація села налічує 70 членів ВЛКСМ). Потім нараз зупинився і широко усміхнувся:

— А це ось Молодіж-на.

— Тобто?

— Так називається вулиця, забудована спеціально для молодих сімей нашого села. Бачите, які гарні будиночки? За цю п'ятирічку їх додали ще кілька десятків. Адже житлова проблема у нас поки що не розв'язана.

— Як у місті?

— Атож. Бо наше Красносілля має тенденцію до зростання населення. Ось тому й виникає проблема житла.

— А проблема молодих спеціалістів?

— Ми їх готуємо. Нині за рахунок колгоспу у вузах і технікумах навчається шість моїх однокласників. З істеричним чекаємо їхнього повернення.

— А як із тими, що повернулися?

— У якійсь мірі про це вже говорив Володимир Петрович Краселюк. У нашому господарстві молодим спеціалістам приділяється особлива увага. Причому, комсомольцям автопарку Михайлові Гладкому і Григорієві Баняню виділили нові авто, а кращому комбайнерові, групкомсоргові тракторної бригади Станіславу Усу — новеньку «Ниву». До речі, минулого року при зобов'язанні 5100 центнерів зерна він нею намолотив 5400.

— Не підводять молоді механізатори?

— Ні. І тваринники теж. Узяти хоча б одиу з наймолодших тришниців молочнотоварної ферми № 2 — Наталю Савченко, яка торік надолала по 3300 кілограмів молока від корови.

3

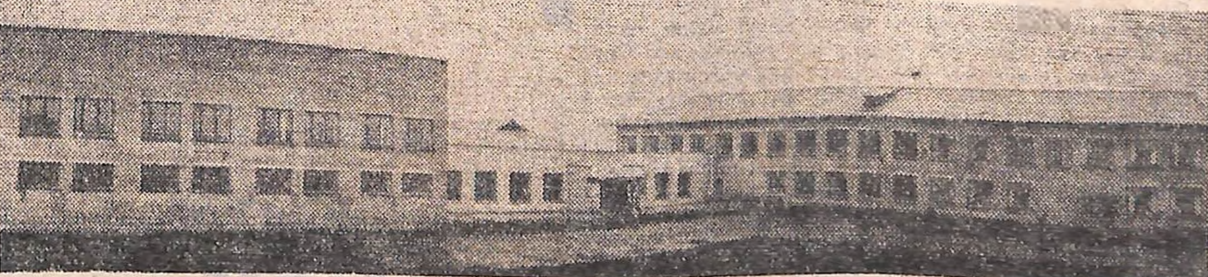
... Що привертає увагу в цій школі? Бережне, господарське ставлення учнів до шкільного майна, своїх робочих місць, навчальних кабінетів. Ідеальна чистота і порядок кругом. Жодної плямочки на партах, жодної подряпини на стінах.

«А секрет тут простий, — пояснює М. М. Сирожко, — ми в школі прагнемо все робити своїми руками. До оформлення кабінетів залучаємо учнів. І, головне, повністю їм довіряємо. А виправдати таке довір'я можна лише серйозною відповідальністю за свої вчинки і за вчинки своїх товаришів».

Бетонна стріла автостради виривається за околицю Красносілля, даленіючи до обриву. І здається, так само стрімко, влучними стрілами націлюються в майбутнє трудові будні красносільців.

Село росте, нуртує своїми силами. Молодість «Росії» — у юному поколінні. Молодість «Росії» — ось у цій школі, в її випускниках, перед якими широко розчиняють двері в завтрашній день.

В. ГОНЧАРЕНКО, спецкор «Молодого комуніста».

На знімку: зовнішній вигляд середньої школи Красносілля; доярка Наталя САВЧЕНКО.

МИ — ІНТЕРНАЦІОНАЛІСТИ

ПОШТАМТ ДРУЖБИ

так називають свій шкільний КІД учні Володимирівської десятирічки № 1, що в Знам'янському районі.

Коли зібрати всі листи і листівки, що їх надіслали на адресу клубу наші друзі по листуванню, то вийде товстезна оригінальна книга про життя і діяльність школярів братньої республіки нашої неослихної Батьківщини і зарубіжних країн. Майже щодня в цьому своєрідному фоліанті появляються нові сторінки. Взяти хоча б таке.

У дні підготовки до святкування 111-ї річниці з дня народження В. І. Леніна ми організували заочну мандрівку по ленінських місцях. Подорожували всі: і всюдисущі першачки, і солідні десятикласники. Кожному було цікаво знати ще і ще про життя і діяльність вождя світового пролетаріату в Польщі і Фінляндії, Франції і Швейцарії... І в тому, що під час подорожі не було помічено байдухих очей, чимала за-

слуга керівника КІДу вчителя іноземної мови Михайла Гавриловича Петрова, президента клубу Валі Романової, активного підписи Ростислава Немцева.

Не можна не прочитати в такій сторінці з біографії «Дружби» (так називається наш шкільний інтернаціональний клуб). Давно ми листуємося зі своїми ровесниками, що проживають у грузинському місті Чатурі. А минулого літа плануємо зустрітися у Володимирівці, разом попрацювати і відпочити у шкільному таборі праці й відпочинку «Юність».

...Міцніють дружні зв'язки інтерклубу. На багатьох широтах планети у нас постійно з'являються все нові й нові друзі. Так і повинно бути, адже коли дружба справжня і назавжди — вона не знає кордонів.

Сергій СМУГЛИЙ, учень 10 класу, член шкільного клубу інтернаціональної дружби.

ЩАСЛИВІ КІЛОМЕТРИ

Дороги з Каварни біжать на всі три боки — на Албену, Толбухін, Тервел, в інші міста округу, і всі вони знайомі Михайлу Кралеву, кращому водієві машини місцевого автотранспортного підприємства. З четвертого боку — Чорне море. Он воно обабіч траси сумирно пригніталося до золотавих пляжів, на яких уже чимало відпочиваючих. Не завадило б і собі шубовснути у голубу прохолоду, але робота є робота, а море зачекає.

Так міркує Михайло, починаючи свій черговий рейс. Комсомолець упевнений, що й цей буде ударним, як і

решта. Водій успішно справився із соціалістичними завданнями, які брав на честь XII з'їзду БКП. На його рахунок сотні надпланових тонно-кілометрів, чимало зекономленого пального. За успіхи у праці Михайла Кралева нагородили орденом Трудової слави третього ступеня.

Знають на підприємстві комсомольця не тільки як сумлінного працівника, а і як громадського активіста, хорошого товариша, ініціатора багатьох добрих справ, якими такою славна каварненська молодь.

З МОЛОДЕЧИМ

ЗАПАЛОМ

Комплексна бригада із села Преселенців не раз ви-

ходила переможцем соціалістичного змагання серед молодіжних колективів, які вирощують сільськогосподарські культури на промисловій основі. Скажімо, торік вона виконала завдання на 106 процентів, а нинішнього має намір добитися ще вищих результатів. Керівник бригади Рачо Стоянов успішно колективу пояснює так: «Головний наш секрет — повне використання техніки, дружба з наукою і — молодечий запал».

ЦІКАВО, ЗМІСТОВНО

У територіальній комсомольській організації села Паскалево 28 юнаків і дівчат. Вони не тільки відмінні

виробничники, а й умілі організатори свого дозвілля. Це з їхньої ініціативи створено молодіжний клуб, який і став центром цікавих культурних заходів. У різноманітних заходах активну участь беруть комсомольці Тенко Василев, Славчо Калчев, Пламен Стоянов, комсомольський секретар Недялка Наумова та інші активісти.

ПОДОРОЖ В ІСТОРІЮ

Районний піонерський будинок у м. Тервелі влаштував цікаву подорож-розмову на тему «Болгарія — стародавня й молода». В ній крім піонерів і комсомоль-

ців узяли участь учителі історії, краєзнавці, керівники гуртків. Учасники обговорили реферати, відповіли на запитання вікторини, побували в історичних місцях.

«ЮНІ ДРУЗИ ПРИРОДИ»

Такий гурток працює в селі Батово. Його учасники ведуть спостереження за фавною і фауною в Батовському лісі, виявляють рідкісні рослини, беруть їх під охорону. З їхньої ініціативи діють «зелені патрулі», створено молодіжний лекторій. Юні друзі природи стоять на сторожі тваринного й рослинного світу.

СВЯТО КУЛЬТУРИ

відбулося в місті Генерал Ташево, організатором якого стали комітет комсомолу та обштина рада по культурі. У програмі свята — пісні місцевих авторів, виставки самодільних художників, кінофестиваль, читальні конференції та інші заходи. Свято викликало великий інтерес у жителів міста.

За матеріалами толбухінської окружної газети «Добруджанська трбуна», НРБ. Переклад з болгарської

В. ГАНОЦЬКОГО.

Крокуючи в одній колоні

«Першотравневе свято стане для мене радісним і особливо пам'ятним, — говорить 19-річний німець Рольф Гермер. — Адже я уперше відзначатиму його на вашій кіровоградській землі в колі нових близьких і друзів».

Рольф — студент-першокурсник. Разом зі своїми земляками Происом Хартмутом, Шліхтінном Фольксом, Кіоне Ансальсом навчається в Кіровоградському інституті сільськогосподарського машинобудування, здобуває вищу технічну освіту.

Рольфу Гермеру — са-

мо: — Так, шпінатний Першотравень уперше в житті я відзначаю далеко від рідного міста Шенебека, що в Німеччині. Демократичній Республіці. Але абсолютно не почував себе самотнім. За рік навчання у мене появилось стільки друзів і товаришів! Особливо я подрузив із радянським студентом Сашком Чопиком. Він хороший, доброзичливий хлопець і водночас вимогливий, терплячий учитель російської мови.

Я не почував себе самотнім ще й тому, що живу і впускаю поруч таких чудових людей. Дивлюся на них у ці святкові дні і мимоволі згадую 1 травня у себе в НДР. Такі ж щасливі, усміхнені обличчя, такі ж гарні, яскраві квіти, музика... Перше травня — прекрасне свято. Свято Миру, Дружби, Щастя, Незалежності.

І, виходячи на святкову демонстрацію в одній колоні з українцями і росіянами, нєруанцями і монголами, кубинцями і в'єтнамцями, жителами Іраку, Сьєрра-Леоне й Ефіопії, ми промовляємо: — «Ми — за мир!»; «Ми — за дружбу!»; «Ні — війні!» Зрозуміти наші слова неважко. Тому що нас, як і всіх прогресивних людей світу, єднають ідеї дружби і свободи, ідеї пролетарського інтернаціоналізму.

Ми — за мир і щастя на землі, щоб жити, вчитися і працювати, мріяти і творити, щоб усміхатися квітучим садам.

Зі святом вас, дорогі кіровоградці!

РУКУ, РОВЕСНИКУ!

НАЙВАЖЛИВІШЕ ЗАВДАННЯ СУЧАСНОСТІ

КОПЕНГАГЕН. (ТАРС).

Тут завершив свою роботу з'їзд Комуністичної спілки молоді Данії, в якій взяли участь близько 600 делегатів, а також зарубіжні гості, серед яких була делегація Ленінського комсомолу.

Важливе місце в роботі з'їзду зайняли проблеми, зв'язані з боротьбою за міцний мир, проти втягнення країни в небезпечні плани НАТО, за забезпечення соціальних і демократичних прав молоді.

Делегати одностайно схвалили резолюцію, яка повністю відкидає політику властей і підприємців, що призвела до небувалого за останні роки зростання безробіття серед молоді, яким охоплені тепер близько 100 000 юнаків і дівчат.

На з'їзді було прийнято також рішення, спрямоване на те, щоб ще більше активізувати участь молоді Данії в масових акціях, спрямованих проти курсу НАТО, який означає гонку озброєнь і зростання воєнної небезпеки.

Виступаючи перед делегатами, Голова Комуністичної партії Данії Й. Енсен заявив, що шляхом створення зони, вільної від ядерної зброї, в Північній Європі країни Скандинавії повинні внести власний вклад у справу розрядки міжнародної напруженості і роззброєння.

Він також закликав молодь розглядати боротьбу за забезпечення міцного миру як найважливіше завдання сучасності.

ЗУСТРІЧ З ВЕТЕРАНОМ

ЧІКАГО. (Спец. кор. ТАРС). На поштових від часу фотографіях — щасливі, усміхнені обличчя радянських і американських солдатів, які тиснуть одні одним руки. Вони нагадують про історичну зустріч на Ельбі 25 квітня 1945 року, коли передові частини 5-ї гвардійської армії 1-го Українського фронту зустрілися в районі Торгау з військами 1-ї американської армії.

Пам'ять про цю зустріч, про атмосферу товарищескості і дружби, яка панувала на ній, дбайливо береже разом з фотографіями Юзеф Половський — тоді ще зовсім молодий радянський американської армії. Тепер йому вже за 60. З дружиною і дітьми він живе в Чикаго, працює водієм таксі. Половський не раз бував у Радянському Союзі, зустрічався з радянськими ветеранами війни і в Сполучених Штатах.

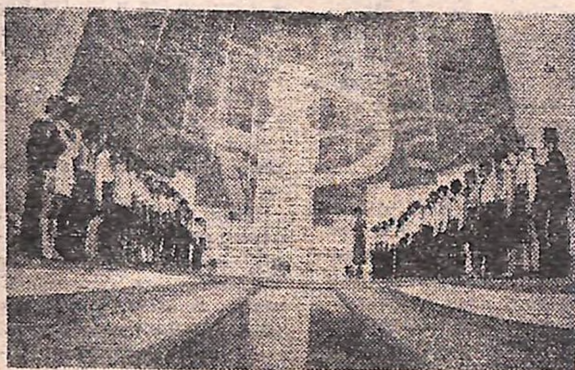
Це був прекрасний день, який я пам'ятатиму все життя, розповідає Половський кореспонденту ТАРС. Усі ми були сповнені почуттям величезної симпатії до радянських солдатів, між нами ніби не було мовного бар'єра. Ці хлопці, з якими ми зустрілися як союзники, були справжніми героями, що пройшли важкий шлях від Сталінграда до Ельби. І всі ми відчували, що американці

і росіяни можуть жити в мирі.

На жаль, сказав Половський, відносини між нашими країнами в останні роки розвивалися далеко не найкраще. Я вважаю трагічним, підкреслив він, що між СРСР і США, двома великими державами, які мають багато спільного, немає взаєморозуміння. Половський з теплою відзивається про атмосферу середини 70-х років, коли розрядка міжнародної напруженості дала великі плоди. Саме в цей період було здійснено спільний радянсько-американський космічний політ за програмою «Союз» — «Аполлон», відзначив він, успішно розвивалось взаємодіюче співробітництво між СРСР і США, відбулась нарада в Хельсінкі.

Для забезпечення стабільності у світі, зазначив ветеран війни, необхідні радянсько-американські угоди, які обміняли б стратегічні озброєння, запобігли б розповсюдженню ядерної зброї по планеті. Я завжди підкреслював важливість радянсько-американської дружби для долі всього людства, розповідав молоді про ту величезну роль, яку відіграв Радянський Союз у забезпеченні перемоги над фашизмом у другій світовій війні, заявив наприкінці Половський.

Н. ПАХОМОВ.

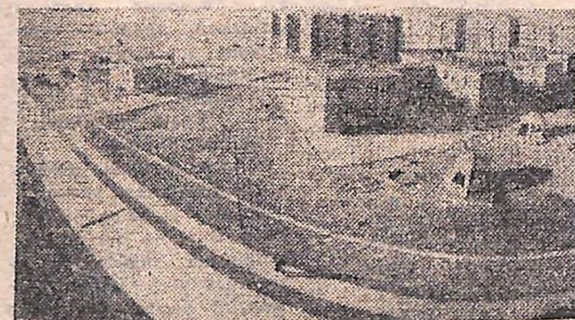

«У ДРУЖБИ НЕМАЄ КОРДОНІВ»

Глибокий зміст цього монгольського прислів'я остаточно не має значення, віддавши братню країну. Де б ви в Монголії не були — в столиці республіки Улан-Баторі чи в віддалених сільських населених пунктах, у лабораторіях учених чи в цехах промислових підприємств, на численних новобудовах чи в школах і вузах, — усюди побачите величезні перетворення, здійснені монгольським народом у тісному співробітництві з країнами соціалізму, насамперед з Радянським Союзом.

Віноваті радянсько-монгольські відносини було закладено історичною зустріччю вождя світового пролетаріату В. І. Леніна і засновника монгольської народної держави Д. Сухе-Батора 5 листопада 1921 року. Ідеї братерської дружби, співробітництва і взаємодопомоги між СРСР і МНР знайшли конкретне втілення у спільному Договорі від 15 січня 1946 року. Ці ідеї дали дальший розвиток у радянсько-монгольському договорі 1966 року, підписаному керівниками двох партій і держав Л. І. Брежнєвим і Ю. Цеденбалом. Цей документ узагальнює багатий досвід двостороннього співробітництва і підніс відносини між двома братніми країнами на вищий, якісно новий рівень. Він є надійною основою тісної взаємодії СРСР і МНР на шляху їхнього просування вперед, гарантією свободи і незалежності монгольського народу, є один із вирішальних факторів стабільного миру та безпеки в Азії.

На знімку: в музеї імені В. І. Леніна в Улан-Баторі.

Перші житлові квартали Баганура — ще не нанесено на карту міста вугледобувників. Його споруджує прославлений інтернаціональний колектив управління будівництва «Мідьомолденбуд».

Пліч-о-пліч на домобудівному комбінаті в Дархані працюють монгольські й радянські робітники, техніки, інженери.

Фото І. ЗОТІНА.
(Фотохроніка ТАРС).

Заклик молоді ФРН

БОНИ. (Кор. ТАРС). «Єдиною реальною можливістю збереження і зміцнення миру є продовження політики розрядки і переговорів», — підкреслюється в заяві, прийнятій Федеральним комітетом молодіжної організації об'єднання німецьких професіоналів ФРН.

Зміцнення миру — першорядне завдання в нинішній міжнародній обстановці, говориться в документі. Молоді члени професіоналів ФРН рішуче висловлюються проти політичних кроків, які ведуть до нагромадження озброєнь і загострення конфронтації між Сходом і Заходом. Федеральний комітет вимагає від керівних діячів Заходу детального висвітлення останніх радянських миролюбних пропозицій, підкреслюючи, що вони дають імпульс прогресові у справі обмеження озброєнь та їх скорочення. Відхилення цих пропозицій, зазначається в заяві, може лише загальмувати політику розрядки.

Від імені молодих членів професіоналів ФРН Федеральний комітет закликає негайного відновлення переговорів про обмеження озброєнь у Європі без усяких попередніх умов, щоб заложити розміщення ядерної зброї на континенті. Комітет виступив також за негайну ратифікацію радянсько-американського договору ОСВ-2, за створення в Європі зони, вільної від ядерної зброї. Професіонали молоді ФРН відкидає американські плани розміщення нейтронної зброї в Західній Європі, виступає проти участі ФРН в розробці нових систем озброєнь, за скорочення бюджетних асигнувань на воєнні цілі.

Федеральний комітет піддав гострій критиці зовнішньо-політичний курс нової адміністрації США, вважаючи, що він аж ніяк не спрямований на забезпечення миру. Навпаки, як підкреслюється в заяві, «для деяких американських політиків є, очевидно, речі важливіші, ніж мир». Вони, зокрема, виступають за озброювання європейських партнерів по НАТО ядерною зброєю. У заяві зазначається, що в США почалась політична підготовка з метою скасування заборони на виробництво нейтронної зброї. Така зброя значно підвищила б небезпеку виникнення ядерної війни.

Федеральний комітет закликав відповідальних політичних діячів країн Західної Європи відмовитися від такого курсу і проводити політику роззброєння, розрядки і забезпечення миру, яка відповідала б інтересам цих країн.

В. ВИНІГРАДОВ.

ПІСНЯ, ЩО ЗВУЧИТЬ ЧЕРЕЗ ЛІТА

ПОГЛЯД КРИЗЬ РОКИ

ІСТОРИЧНА ДОВІДКА. Тут колись жили і творили великі німецькі поети Гете і Шіллер. Поблизу міста Веймара, на горі Еттерсберг, яку так любив творець безсмертного «Фауста» і де й нині росте знаменитий «Дуб Гете», фашисти збудували один з найбільших і найстрашніших концетраційних таборів — Бухенвальд.

В ОДНОМУ з віршів, що їх написали невідомі поети-в'язні, говориться:

**Дуб Гете понору схилив
Свої пересихаючі віти—
Його щільної кори
Дотикались десятки
Повішених...
І все це — в тобі,
Бухенвальд!**

Але нелюдські умови життя і знущання не зломлюли людей. У в'язні німецької комуністи Еріх Гофман з Вупертала та Альфред Вундель з Гінденбурга, змушені працювати на будівництві вилі комманданта табору Коха, замуровували в її фундамент пляшку з посланням прийдешнім поколінням. «Переможені, але не зломлені», — так написали вони на клаптику з риском для життя роздобутого паперу.

В ОСЬМЕРО виснажених людей — радянських військовополонених — котили вгору важку тачку, завантажену камінням. Дедалі важче дається кожен крок. Ось позаді зупинився, потім спершу повільно, а далі швидше й швидше став скочуватися з гори, загрожуючи смертю і тим, хто намагався його будь-що втримати, і людям, що були внизу...

Невідомо, чим би все та скінчилося, якби не проходила а ту мить мимо колона конвоюваних фашистами німецьких політ'язнів. Першим на допомогу кинувся один із них — високий блондин, за ним — ще кілька чоловіків...

А потім, перш ніж конвоїри астигли загнати рятівників назад в арештантську колону, високий подав свою руку русовому хлопчині, що олінився поруч, і, коли той її міцно потиснув, назвав себе:

— Вальтер Вайгель, гауссе.

Так вони познайомилися — український хлопець Яків Тадеуш і німецький антифашист. І та випадкова зустріч поклатла початок багаторічній дружбі двох людей. Дружбі, що зв'язує їх і нині.

КОРОТКА БІОГРАФІЧНА ДОВІДКА. Яків Павлович Тадеуш, українець, 1920 року народження. Місце народження — Кіровоградщина. Закінчив школу в Одесі. Вивчився на токаря. Працював на заводі імені Січневого повстання.

Ще в школі Яків добре вивчив німецьку мову, однак приховавав це від фашистів. Ті знання йому дуже знадобилися в підпільній роботі. Тут, на невеликому клаптику німецької землі, з усіх боків оточеному колючим дротом і кулеметними вишками, впертий опір приречених на смерть, але сильних духом людей не припинявся й на мить. Люди різних національностей, об'єднані спільною ненавистю до фашизму, шукали й знаходили спільну мову.

КОРОТКА БІОГРАФІЧНА ДОВІДКА. Вальтер Вайгель, німець, народився в містечку Хейльсбурн в сім'ї бідняка. Вивчився в школі Маркса і Леніна, в тридцять років разом зі своїми друзями давав відсіч анархістичним коричнево-сорочкам. Коли фашисти прийшли до влади, Вальтера скопили і кинули до концетраційного табору.

Незважаючи на довгі роки неволі, Вальтер зумів зберегти велику волю до життя. І просто-таки фанатичну любов до пісні. З листа, що його написав Вальтер Вайгель до Якова Тадеуша 18 лютого 1962 року:

«Дорогий Якове! Ми вже кілька місяців живемо в Берліні. Але я завжди пам'ятатиму дні, проведені в Москві і зустрічі з тобою...

Я теж переконаний, Якове, що поки ми разом, ми непереможні. У вашій країні живуть чудові люди, такі ж, яким я знаю тебе. І дуже добре, товаришу, що наша з тобою особиста дружба стала ще однією ниточкою тих нерозривних зв'язків, що єднають наші соціалістичні держави...

А незрозумілі російські слова з твоїх листів я знаходжу в словнику. Пам'ятаєш, ти подарував його мені в Бухенвальді, коли перекладав «Вставай, страна огромная?»...

ПІСНЯ... В ній черпали силу виснажені, змучені непосильною працею і знущаннями люди. Саме тому підпільний центр табору вирішив: треба пере-

класти на мови представників усіх національностей, які мучилися в Бухенвальді, революційні пісні, що пробуджували б, підбадьорювали б людей, кликали б до боротьби. У виконанні цього бойового завдання брали участь Яків Тадеуш і Вальтер Вайгель.

Ми сидимо з Яковом Павловичем за столом. Чоловік згадує минуле.

— Людина завжди повинна лишатись людиною, — голос його звучить тихо й переконливо. — Як не старалися фашистські звірі втоптати нас у грязь, зробити з нас ніщо, ми не піддалися, ми вистояли. Пам'ятаю, як ми з Вальтером тихо співали — він своєю, а я своєю мовою — «Катюшу», «Тачанку», «Вставай, страна огромная...» А ще я перекладав для свого німецького друга пісні про кохання. Бо ми обоє були молоді і не хотіли вмирати...

Вони обидва вижили і перемогли. Але скільки їхніх товаришів назавжди лишилися в німецькій землі, скільки згоріло в жахливих печах крематорію! — Це не повинно повторитись, — каже Я. П. Тадеуш. — Людина створена для прекрасного. Для пісні, для улюбленої роботи, для творчості. Саме тому ми ніколи не забудемо наших пісень, співаних за колючим дротом, саме тому ми ще сильніше любимо пісню розкритену, щасливу, вільну. І любов до, і пам'ять свою передамо наступним поколінням...

На стіл лягає аркуш нотного паперу, помережаний нотними знаками. Це — запис пісні «Балада про мунументи»...

Торік Яків Павлович побував у Німеччині. Демократичній Республіці. І в Берліні йому потрапив на очі журнал, що видається там для німецької молоді, яка вивчає російську мову. Ветерана вразили, можливо, технічно недосконалі, але такі щирі рядки вірша:

**У ворот
Бранденбургских
Тишина, тишина.
Многих юнойшей русских
Не дождалась весна...**

Яків Павлович привіз його з собою на Україну і показав знайомому самодіяльному композиторові М. Вереску з міста Василькова Київської області. Той узявся написати музику.

Один примірник пісні з власним перекладом її на німецьку мову Я. П. Тадеуш послав своєму німецькому другу Вальтеру Вайгелю та його дружині Рут.

П. СЕЛЕЦЬКИЙ.
м. Кіровоград.

ПОРУЧ — 14 ГЕРОІВ РАДЯНСЬКОГО СОЮЗУ

Їхні імена появились у списках бригад у перших числах квітня — імена 14 Героїв Радянського Союзу, які не повернулися до рідної Кіровоградщини з фронтів Великої Вітчизняної війни. Їхні портрети красуються в червоних кутках і ленінських кімнатах цехів. Щодня на рахунок кожного з героїв-земляків надходить середній заробіток робітника найвищої кваліфікації. А після 9 травня ці кошти буде перераховано до Фонду миру.

Здаємо продукцію лише відмінної якості, — рапортує бригадир дільниці товарів народного споживання А. Мазун, колектив якого працює за Героя Радянського Союзу Архипа Маніту, комсомольця, отримавши повторний підпис Олександра Матросова.

У списках колективів восьми бригад значиться

ім'я героя-комсомольця Петра Велигіна. Всі ці колективи щодня виконують завдання змінити на одну годину раніше і теж здаті виробити лише відмінної якості.

Під час обідньої перерви, після зміни збираються молоді робітники в нутрах Пам'яті, щоб послухати розповіді про героїв-земляків, про їхнє життя та безсмертні подвиги. Минувало тижня, наприклад, після 9 травня уроки мужності, на яких ішла розмова про подвиги льотчика Григорія Тарана і партизанського командира Олексія Єгорова.

Виступають на таких уроках ветерани війни, які ударно попрацювали під час Всесоюзного комуністичного суботника. Вони закликали молоді: «Темп «червоної суботи» — кожного дня Вахти пам'яті! І всі вони (а їх на заводі 18 квітня стало до роботи

ВАХТА ПАМ'ЯТІ

«Подвиги в труді — мир на землі»

понад 120) працюють по-ударному. Їхній приклад наслідують сини і онуки колишніх фронтівців.

На знімку: члени бригади І. Яценко, яка зарахувала у свій колектив Героя Радянського Союзу В. М. Галушкіна.

Фото В. СЕКЕРКА.

МУЗИКА МИРУ

Пам'яті видатного піаніста

Йшов перший рік революції. Грімліли фронти громадянської, розруха і голод кістлявими пальцями душили молоду Країну Рад.

Його переконували: не до мистецтва тепер народів. Відверто сміялися: «Концерти класичної музики? Для обідніх, голодних елісаветградців?»

А Генріх Густавович Нейгауз, безмежно закоханий у музику, вірив у велику силу мистецтва, в його вседоступність. І разом з відомою тоді співачкою Балановською, композитором Шимановським часто спішивав до жіночої гімназії (нині Кіровоградський педінститут), давав концерти. І щоразу зал був переповнений. У фужайках, шинелях, стомлених й змарнілих елісаветградців слухали Шопена, Скрябіна, Баха. І як слухали!

Музикант захоплено вдихався в молоді обличчя в залі, палко бажав довести до їхніх сердець красу гармонії звуків. Натхнення додавало сил. І він грав, грав...

Таким його й запам'ятали старожили нашого міста: одухотвореним, одержимим, без меж і віддалим людям.

Однак ім'я нашого земляка Г. Г. Нейгауза ста-

ло відоме у світі не стільки як піаніста, скільки як неперевершеного педагога, творця знаменитого нейгаузівської школи. Досить сказати, що її пройшли такі піаністи, як Святослав Ріхтер і Еміль Гігельс, щоб зрозуміти значення школи для розвитку музичного мистецтва.

Все, чого вчив Нейгауз своєю музичною педагогічною діяльністю, публіцистикою (він написав чимало статей, видав книгу «Про мистецтво фортепіанної гри»), завжди було тісно пов'язане з життям народу, воно й тепер вражає масштабністю, простотою.

Колектив Кіровоградської музичної школи № 1, готуючись до піввікового ювілею музичного закладу, вирішив увічнити пам'ять свого славетного земляка. Недавно тут відкрито кімнату-музей Г. Г. Нейгауза. Зібрано багато цікавих матеріалів про видатного педагога-піаніста, унікальних знімків, що відбивають життя і діяльність Генріха Густавовича. Особливу цінність мають пластинки із записами уроків Г. Г. Нейгауза, творів у його виконавстві, нотні з особистістю бібліотеки з автографами композиторів.

На відкритті кімнати-музею був присутній один з учнів нашого земляка — доцент Московської консерваторії, заслужений артист РРФСР О. А. Наседкін. Він першим зробив запис у книзі відкриття.

Е. ТОРГОВЕЦЬКА,
громадський директор музею.

МАЙВКА В МІСТІ

У яскраве народне гуляння вилилась майівка, проведена в переддень Першотравня з нашою місті.

За традицією перших майівок вона почалася в центрі міста митингом солідарності трудящих, на якому були присутні Герой Радянського Союзу старший механік об'єднання «Олександрівський» Л. Н. Тойгунов, делегат ХХХІ з'їзду КПРС і ХХХІ з'їзду Компартії України, передові виробничники, а також учні Кіровоградського льотно-штурманського училища — посланці Куби та Анголі.

Учасники майівок зустрічали спортсменів Харківського інституту цивільної авіації, які здійснюють велопробіг за маршрутом Харків — Керч.

На майівці відбулась концерт політичної пісні.

В. БЕСАРАБ,
другий секретар
міському комсомолу.
м. Олександрія.

ФУТБОЛ

Поки що нулі

25 квітня у Львові кіровоградська «Зірка» зустрілася з досить сильними суперниками — місцевими арміяцями. Цей матч закінчився боювою нічиєю — 0:0. І позавчора на своєму стадіоні приймаючи криворізький «Кривбас», наші земляки додержалися такої «традиції» — нічия — 0:0.

Редактор В. СТУПАК.

«Молодой комунар» —
орган Кіровоградського
областного комітету
ЛКСМ України.

НАША АДРЕСА:

316050, МСП
м. Кіровоград,
вул. Луначарського, 36.

ТЕЛЕФОНИ: відділ листів і масової роботи, відділ пропаганди — 2-45-36; відповідальний секретар, відділ учнівської молоді — 2-46-87; відділ комсомольського життя, відділ військово-патріотичного виховання та спорту — 2-45-35; фотолaboratorія — 2-56-65; нічна редакція — 3-03-53.

Газета виходить у вівторок, четвер і суботу

Друкарня імені Г. М. Димитрова
видавництва
«Кіровоградська правда»
Кіровоградського обкому
Компартії України
м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.